

Bloed Regen

Door Bloed Gebonden Series
Boek 13

Dutch Translation

AMY BLANKENSHIP, RK MELTON

Amy Blankenship

Bloed Regen

«Tektime S.r.l.s.»

Blankenship A.

Bloed Regen / A. Blankenship — «Tektime S.r.l.s.»,

De essentie van Bloed is een mysterie dat vele betekenissen heeft. Bloed is de brenger van leven ... maar als het wordt gemorst, kan het het leven in een oogwenk vernietigen. Legendes zeggen dat Bloed ook de schakel is die soulmates samenbindt... zelfs als één van die zielen is verbrijzeld. De gemoedsgesteldheid en moraal van het paranormale L.A. worden op de proef gesteld wanneer onschuld, ongeacht de oorsprong, wordt bedreigd. Ze worden eraan herinnerd dat niet alle demonen slecht zijn ... soms moeten zelfs demonen worden gered van de dingen die 's nachts rondglibberen. Tijdens openbaringen vol dood, wedergeboorte en acceptatie van het onvermijdelijke, wordt een nieuw wapen gesmeed door het vallen van de bloedregen.

© Blankenship A.

© Tektime S.r.l.s.

Содержание

Hoofdstuk 1	6
Hoofdstuk 2	12
Hoofdstuk 3	18
Hoofdstuk 4	23
Конец ознакомительного фрагмента.	29

Bloed Regen

Door Bloed Gebonden Series Boek 13

Amy Blankenship, RK Melton

Vertaald door Angelique Hofland

Auteursrecht © 2017 Amy Blankenship

Engelse uitgave uitgegeven door Amy Blankenship

Second Edition Gepubliceerd door TekTime

Alle rechten voorbehouden.

Hoofdstuk 1

Ren herschikte alles in de voorkamer van The Witch's Brew ... precies terug op dezelfde plek waar hij uit was verdwenen en keek naar de kruin van Lacey's hoofd. Ze zat op de grond met haar rug naar hem toe en hield Vincent vast als een verdomde baby... met zijn hoofd tegen haar borsten gedrukt. De spieren rond zijn ogen werden geïrriteerd.

Lacey trok haar hoofd met een ruk omhoog en fronste toen de zwarte lichten in de kamer begonnen te flikkeren, waardoor ze zich zorgen maakte dat het onweer de stroom hier zou uitschakelen, net als in het 'Museum of the Damned'. Ze kromp ineem en hield Vincent stevig vast toen een oorverdovende donderslag door de atmosfeer sloeg, en op hetzelfde moment zag ze de bliksemflits.

Vincent liet een grijns om zijn lippen trekken toen hij de manvormige schaduw zag die de bliksem vluchtig naast hen op de vloer had geworpen. Gewoon voor de gek, hij nestelde zich met zijn wang dieper in Lacey's zachte borst voordat hij mompelde: "Ik denk dat je vriendje ook gek is."

Lacey voelde de haartjes in haar nek overeind gaan staan. Al haar gloednieuwe paranormale zintuigen vertelden haar dat Ren zo dicht bij haar was dat ze zijn benen zou voelen als ze ook maar een klein beetje achteroverleunde. Ze gaf het mentaal de schuld van morbide nieuwsgierigheid en hield haar hoofd achterover om op te kijken. En ja hoor ... Ren leunde over haar heen en keek boos op hen beiden neer.

Dat was beslist niet dezelfde vriendelijke blik die hij haar had gegeven toen hij nog maar een paar minuten geleden wegging, en Lacey vroeg zich stilletjes af wat er was gebeurd met zijn humeur toen hij terugkeerde naar het museum. Voordat ze kon vragen wat zijn probleem was, voelde ze de vloer onder haar trillen en zwaaide haar blik de kamer rond toen alles begon te ratelen door een aardbeving waarvan ze zeker wist dat het een aardbeving was.

Ren klemde zijn tanden op elkaar toen hij hoorde dat de kristallen en andere breekbare voorwerpen in de kamer van hun planken begonnen te trillen. Omdat hij niet in de stemming was om de winkel nog een keer te laten verwoesten, stond hij op zijn volle lengte en concentreerde hij zich met een daverend gegrom op het stabiliseren van de winkel tot de aardbeving voorbijging.

Vincent duwde zichzelf in een zittende houding toen de beweging in de winkel plotseling stopte, maar de straatlantaarn net buiten het voorraam bleef heen en weer zwaaien en wierp een bewegende schaduw in de kamer.

"Wat is dat?" Vroeg Vincent zachtjes toen er een wolk van stof en puin langs het raam bewoog en het zicht op de straat bijna verdoezelde.

Ren hoefde niet te raden ... hij wist het. Hij voelde de demonen op de vlucht voor de vernietiging. Toen de schokgolf voorbij was, antwoordde hij: "Ik geloof dat de stad nu een door demonen gerund museum is, gezien het feit dat het gebouw niet meer staat." Zijn blik volgde Vincent, die nu naar het raam liep en weg van Lacey... slimme man.

Vincent greep de vensterbank vast en voelde zich nog steeds zwak terwijl hij de wolk van zwaar stof in een golvende beweging langs het gebouw zag rollen. Hij trok een gezicht toen hij lichamen begon te zien bewegen in het stof en besefte dat het in feite demonen waren die het gebied ontvluchtten en het stof gebruikten als camouflage.

Hij kon zichzelf er niet van weerhouden een snelle stap achteruit te doen toen een demon zonder huid binnen handbereik van het raam voor hem kwam. Hij kon resten zien van wat er van zijn huid was overgebleven, eigenlijk flarden met bloed doordrenkte spieren. Hij draaide zijn hoofd om hem recht aan te kijken en zijn mond ging wijd open in een geluidloos groteske schreeuw voordat hij weer vervaagde in de stofwolk.

"Zeg me nog eens dat deze plek tegen demonen beschermd is," eiste Vincent omdat hij het gevoel had dat er meer demonen op straat waren dan in het museum.

Lacey leunde snel achterover nadat ze zojuist het demonische beeld bij het raam had gezien, maar belandde tegen Ren's benen aan. Op dat moment kon het haar niets schelen en verwelkomde ze de troostende kracht achter haar.

“Ze kunnen niet binnenkomen zonder een uitnodiging,” herhaalde ze met een bange fluistering en gilte toen uit angst toen een bebloede hand uit het stof kwam als iets uit een horrorfilm en tegen het glas drukte ... een lange karmozijnrode streep achterlatend helemaal over toen het passeerde.

“Verdomme,” fluisterde Vincent terwijl hij zich langzaam omdraaide en langs de muur naar beneden leunde, net onder de vensterbank.

Hij zou veel liever elke dag met de machtigen omgaan ... ze waren tenminste niet zo verdomd eng. Het waren dergelijke vertoningen die Vincents maag altijd omdraaiden. Hij hoefde niet nog een keer te kijken om te weten dat ze er nog waren ... hij kon het zien aan de angstige blik op Lacey's gezicht terwijl ze uit het raam net boven zijn hoofd staaarde.

“Sluit je ogen liefste. Je hebt deze herinnering niet nodig die terugkomt om je te achtervolgen. Ze zouden weg moeten zijn tegen de tijd dat het stof is neergedaald,” zei hij met een kalmerende stem.

De spieren in Ren's kaak spanden zich terwijl hij naar de man aan de andere kant van de kamer bleef staren. “Er zijn veel herinneringen die ze had kunnen missen,” zei hij met een gevaarlijke stem, niet wetende dat zijn ogen helder genoeg waren om eruit te zien als zilveren pennen die achter de zonnebril gloeiden. Hij probeerde zijn woede onder controle te houden, maar met zoveel kwaad dat zijn pad kruiste, kostte het een enorme inspanning. De hogere niveaus van kracht die in en buiten zijn bereik dreven, probeerden hem voorbij het breekpunt te duwen en lieten hem een beetje gestoord achter.

Vincent keek Ren verveeld aan, maar toen hij de zilveren gloed van de ogen van de andere man opmerkte, voelde hij zijn eigen humeur pieken. Die ogen waren een bloedige herinnering aan de Gevallen die hem tot dit bestaan hadden vervloekt.

“En sommige herinneringen waren nooit bedoeld om te delen,” wierp hij terug met een enorme emmer sarcasme. “Maar ja, ze heeft ze niet vrijwillig met je gedeeld ... toch? Waarom denk je dat je zoveel beter bent dan ik?”

Toen ze donkere schaduwen langs het raam zag schijnen, besloot Lacey Vincents advies op te volgen en sloot haar ogen. Op het moment dat ze werd omringd door duisternis, sloegen haar andere zintuigen in overdrive. Ze voelde de demonen toen ze langs de winkel kwamen en hoe langer ze zich erop concentreerde, hoe intenser de sensaties werden.

Ze voelde zoveel emoties om haar heen... vooral woede en angst, maar zelfs dat werd verwrongen door kwaadaardige bedoelingen. Het voelde alsof ze mentaal dingen aanraakte die net buiten haar bereik lagen en dat ze niet zou liegen ... het was beangstigend maar even verslavend.

Een prikkelende sensatie trok haar aandacht en ze richtte zich erop, alleen om een scherpe adem in te zuigen toen ze plotseling erg heet en bedwelmd werd van passie die niet paste in de scène die zich net buiten afspeelde. Ze knipperde met haar ogen toen ze voelde wat verdomd dicht bij een orgasme door haar heen schoot en huiverde zichtbaar.

Ren hoorde haar naar adem snakken, reikte naar beneden en greep haar pols en trok haar voor zich uit. “Waar doet het pijn,” vroeg hij, terwijl hij de man vergat aan wie hij zojuist een dodelijke blik had geworpen.

Lacey's wangen gingen in vlammen op, niet wetend hoe ze die beladen vraag moesten beantwoorden. Toen ze Rens harde lichaam tegen haar rug voelde gedrukt en zijn warme adem in haar oor, werden haar ogen groot. Verdomme, als dat haar niet opwond.

Ze kneep haar dijen samen en concentreerde zich op de enige persoon die in zicht was... Vincent. Tot haar schrik leek hij precies te weten wat er met haar aan de hand was. Ze wilde dood toen zijn blik langzaam langs haar lichaam naar de top van haar dijen zakte, waardoor ze onrustig werd. Natuurlijk wist hij het ... ze waren vaak minnaars geweest.

Vincent trok een wenkbrauw op toen hun blikken elkaar ontmoetten. Hij wist dat die verhitte blik... het eigenlijk had veroorzaakt, maar op het moment was het zo misplaatst dat het hem zorgen baarde. Terwijl hij de verschrikkingen buiten vergat, stond hij tot zijn volle lengte en wilde haar niet in de armen van een demon terwijl hij onder invloed van lust was.

Toen hij opmerkte hoe Vincent naar Lacey keek, gebruikte Ren zijn greep op haar om haar om te draaien zodat ze nu naar hem keek in plaats van naar de andere man. Terwijl hij naar haar overdreven heldere ogen en koortsige wangen keek, gromde hij toen hij de geur van haar zware opwindende opving. Het waren niet de demonen die haar hart sneller deden kloppen.

Het beeld van Vincents gezicht dat tegen haar borsten werd gedrukt toen hij voor het eerst terug naar de winkel was geteleporteerd, flitste in Ren's hoofd, waardoor hij weer gromde en streng waarschuwend op haar neerkeek.

“Ik denk dat je haar misschien maar moet loslaten, maat,” eiste Vincent. Hij hield niet van de manier waarop Ren naar haar keek ... of het dierlijke gegrom trouwens. Hij begon de afstand tussen hen te verkleinen, maar zijn pas aarzelde toen hij Lacey's ademloze stem hoorde.

“Toen ik net op dat moment mijn ogen sloot, kon ik de demonen niet meer zien ... maar ik kon ze voelen toen ze langskwamen. Ik kon bijna hun boosaardigheid en slechte aura's proeven. En zonder dat ik het wilde, wendde ik me ervan af en tikte aan wat Gypsy en Nick aan het doen waren ... in de schuilkamer net onder ons.”

Ren vocht om zich te concentreren door de rode waas van het kwaad dat meedogenloos zijn weg naar binnen klauwde en begreep geleidelijk wat haar hartstocht had aangewakkerd ... maar het feit dat ze stilletjes naar Vincent had geroepen in plaats van naar hem was niet toegestaan ... nooit meer. Hij sloeg langzaam zijn blik over haar hoofd en staarde recht naar de man die hij ging vermoorden.

Toen Ren's vingers zich plotseling zo vernauwden dat ze pijn deden, rukte Lacey haar pols uit zijn greep en deed haastig een stap achteruit. Ze hief haar hand op om over de pols te wrijven die hij zo hard had vastgegrepen dat ze fronste. “En je woede doet pijn, dus hoe zit het met het afzwakken, want dit ongewenste vermogen is helemaal jouw schuld ... niet de mijne.”

Toen ze de flits van zilver zag achter de donkere bril die hij droeg, deed ze nog een stap achteruit om te zien hoe de armen van achteren om haar heen kwamen. Ze had nog steeds te maken met de naschokken van opgewonden raken en zo snel een climax bereiken, ze leunde achterover in Vincents vertrouwde omhelzing.

Vincent klemde zijn armen beschermend om haar heen en kneep zijn blik op Ren toe. “En waar beschuldigt ze je van, wat heb je haar aangedaan?”

“Vincent stop,” waarschuwde Lacey toen een nog sterkere golf van kwade energie de heerlijke gevoelens wegduwde die ze had gekregen van de schuilkamer beneden. Ze fronste haar wenkbrauwen toen het tot haar doordrong dat als ze deze verontrustende aura's zo sterk voelde ... de kans heel groot was dat Ren er een kwade overdosis van kreeg.

“Maak niet de fout te denken dat ik bang voor hem ben,” zei Vincent kalm, terwijl hij elk woord meende.

Ren concentreerde zich op de manier waarop één van Vincents armen net boven Lacey's volle borsten kruiste, terwijl de andere slechts een paar centimeter lager was. Het zag er een beetje te verleidelijk en bezitterig uit voor zijn smaak en ze had gelijk over Nick en Gypsy ... hij voelde dat ze de liefde bedreven, samen met de enorme hoeveelheid kwaad die nog niet veilig uit zijn tovenaarsbereik moest komen. Het was geen goede combinatie om ook jaloezie en woede toe te voegen.

“Hey Vincent, ik ben ergens nieuwsgierig naar. Hoelang duurt het om weer bij te komen nadat je nek is gebroken?” De hoek van Ren's lippen ging omhoog in de minste zweem van een boosaardige glimlach. “Maakt niet uit, ik weet hoe ik het antwoord moet vinden.”

Lacey's lippen gingen uiteen en ze sloeg haar armen uit om Ren tegen te houden, maar tot haar verbazing verdween Vincents lichaam letterlijk in het niets waardoor ze achteruit struikelde. Het volgende dat ze wist, was dat haar rug tegen het koude glas van het raam stond. Haar ogen werden

groot en ze vroegen zich af wat Ren met Vincent had gedaan om hem te laten verdwijnen zonder hem zelfs maar aan te raken.

Ren merkte nauwelijks op dat Storm zojuist zijn doelwit van hem had gestolen toen zijn aandacht weer op Lacey gericht was. Hij schoot naar voren en sloeg met een handpalm aan weerszijden van haar, waarbij hij zijn prooi tegen het trillende glas klemde. Terwijl hij naar zijn gevangene staarde, kon hij de schimmige vormen van demonen aan de andere kant van haar zo dichtbij zien passeren dat hij zijn hand door het raam had kunnen steken en ze had kunnen grijpen.

Lacey draaide langzaam haar hoofd om naar één van zijn handen te kijken en merkte dat het op één lijn lag met de bloedige handafdruk aan de andere kant van het glas. Er vormde zich een haarbreek in het raam waar hij het aanraakte en begon een zigzaggend pad naar haar toe. Ze voelde de angst over zich heen spoelen toen één van de schaduwen met een dreun tegen het raam sloeg. Ze slikte, wetende dat schaduwen eigenlijk geen geluid mochten maken of het glas zo zouden kunnen laten trillen.

Omdat ze niet wilde dat het enige tussen haar en de demonen zou breken, richtte Lacey haar angstige blik weer op Ren. Ze moest hem kalmeren voordat het te laat was en deed het eerste wat in haar opkwam.

Lacey greep zijn schouder met één hand en duwde haar lippen hard tegen de zijne, terwijl haar andere hand over het kruis van zijn broek gleed. Ze vond snel het bewijs dat hij niet alleen de controle kwijt was, maar ook duidelijk was opgewonden. Ze sloeg haar hand om de enorme bobbel en greep hem vast, terwijl ze agressief aan zijn onderlip likte en zoog.

Ren sloot zijn ogen en gromde, terwijl zijn wereld zich probeerde te verkleinen met de behoefte om zo ver in Lacey te zijn dat ze nooit meer in de armen van een andere man zou willen zijn.

Toen Ren het eerste onheilspellend gromde, begon Lacey zich van hem af te duwen met alle bedoelingen om als een gek te rennen, maar zijn arm sloeg snel om haar heen en tilde haar tegen zich aan. Ze knipperde met haar ogen toen zijn dij zich een weg tussen haar benen drong en merkte al snel dat ze er schrijlings op zat, waardoor haar jurk hoog op haar heupen kroop.

De opwinding die ze had gevoeld, sloeg zonder genade terug in haar ... maar deze keer kwam de overweldigende sensatie niet van het paar beneden. Het kwam van de gevaarlijke man die haar nu in zijn greep had.

Ren greep de achterkant van haar haar vast en hield haar gezicht omhoog terwijl hij de kus van haar afnam.

Vincent gromde van frustratie toen zijn omgeving veranderde en zijn armen plotseling het vrouwtje misten dat hij nog maar een seconde geleden zo beschermend had vastgehouden. Op zoek naar Lacey draaide hij de cirkel rond en klemde zijn tanden op elkaar toen hij besepte dat hij zich op een heel andere plek bevond... een soort enorm kantoor zo te zien.

“Verdomme,” riep hij, nu totaal in de war.

“Welkom bij PIT,” zei Storm vanuit zijn stoel achter het bureau. Hij had hiernaar uitgekeken en deed zijn best om niet te glimlachen.

“PIT,” vroeg Vincent, terwijl hij zich omdraaide om de stem te lokaliseren. “Ik heb van jullie gehoord, maar had nooit gedacht dat ik de kans zou krijgen om jullie te ontmoeten.”

“Je zult er meer dan een paar van ons ontmoeten ... met Ren als eerste,” vertelde Storm hem.

Vincent verstijfde bij Ren's naam. “Geen wonder dat de grote eikel zo zelfverzekerd is. Hij heeft bijna een leger om hem te steunen.”

Storm onderdrukte zijn grijns. “Ren heeft geen leger nodig, maar dat is niet de reden waarom ik je hierheen heb gebracht.”

“Wat is dan de reden,” vroeg Vincent, eigenlijk ongeduldig. Hij moest terug naar Lacey om ervoor te zorgen dat ze veilig was.

“Als je klaar bent met te doen alsof je een slaaf bent van de demonen ... wil ik dat je je bij PIT voegt,” zei Storm, die tot de kern van de zaak kwam. “Je capaciteiten maken je een perfecte match voor PIT en je lichte verslaving kan worden aangepakt.”

Vincent wierp de andere man een woedende blik toe. “Welke verslaving zou dat dan zijn, partner?”

“Degene waar je verslaafd aan bent om jezelf te laten vermoorden,” antwoordde Storm met een vaste blik. “Ik verzeker je, als je met ons de strijd aanbindt met de demonen ... er is een goede kans dat je nog steeds je oplossing krijgt.”

“Dat is allemaal prima en dandy, maar ik denk dat ik zal slagen. De enige reden dat ik in deze bloedige stad ben, is voor Lacey en haar alleen laten met die zilverkleurig ogende demon staat niet op mijn agenda,” zei Vincent geïrriteerd.

“Ren is een mens in hart en nieren, wat betekent dat hij net zo rood bloedt als jij,” corrigeerde Storm. “Jullie twee hebben eigenlijk veel gemeen, aangezien jullie allebei zeldzame krachten hebben. Waar je het vermogen hebt om te herleven van elk letsel, inclusief de dood, heeft Ren het vermogen om de kracht over te hevelen van elk type bovennatuurlijk wezen dat binnen zijn overhevelingsbereik valt. De vijandigheid die je jegens Ren koestert, is ongegrond... hij is niet van het gevallen ras,” legde hij uit.

Vincent's blik verduisterde. “Wat weet je over de gevallen?”

“Ik weet genoeg,” zei Storm cryptisch.

Dus ... zijn ontvoerder was een fan van groot, humeurig en broeds ... geweldig. Volgens hem maakte dat deze man alleen maar een idioot.

“Als Ren de kracht van degenen om hem heen kan overhevelen, dan is hij momenteel overbelast, aangezien die kleine goochelwinkler waar ze zich bevinden op dit moment toevallig omringd is door demonen,” merkte Vincent op. “De man leek niet erg stabiel toen je me eruit rukte ... en ik geloof dat hij de intentie had om me te timen hoelang het duurde voordat ik weer bijkwam van een gebroken nek.”

“Het zou vijftientwintig minuten en dertien seconden hebben geduurd om weer bij te komen,” grijsde Storm toen Vincent's gezicht alle uitdrukking verloor. Hij haalde zijn schouders op: “Het moet al zijn gebeurd voordat ik het juiste moment wist om te verschijnen. Het lijkt erop dat u weet welke knoppen u moet indrukken om Ren uit te schakelen. Wat Lacey betreft, ze is volkomen veilig in zijn aanwezigheid.”

“Sorry als ik moeite heb je te geloven, maat,” gromde Vincent bijna omdat hij geen tijd meer wilde verspillen aan deze onzin. Hij had zijn deel van machtige entiteiten ontmoet en voor zover hij wist, was geen van hen in staat de tijd om te draaien.

“Het is helemaal aan jou wat je wilt geloven,” zei Storm schouderophalend, wetende wat er zou komen. “Als je ermee instemt om lid te worden van PIT, krijg je de kans om het zelf te zien.”

Vincent schudde zijn hoofd. “Geen kans in de hel. Je kunt me nu terugbrengen naar waar je me hebt ontvoerd.”

Storm's uitdrukking was gekweld en hij schonk geen aandacht aan de snelle afwijzing. “Alleen omdat je je tussen de demonen hebt verstoppt, wordt je ware aard niet uitgewist. Je was ooit een ridder voor één van de machtigste koninkrijken in de geschiedenis en hebt vele levens gered. Je beschermde de zwakken tegen hun onderdrukkers en, zelfs op het moment van je ware dood, ging je nog steeds ten onder terwijl je vocht tegen een demon waarvan je wist dat je die niet kon verslaan ... allemaal omdat je dacht dat je een klein weerloos kind beschermde.”

“Hoe zou je dat in vredesnaam kunnen weten,” fluisterde Vincent, terwijl de levendige herinnering door zijn hoofd flitste.

“Misschien kun je het maar beter begrijpen als ik mezelf goed voorstel,” zei Storm vlak voordat hij verdween.

Vincent kromp ineen toen Storm plotseling naast hem stond en zijn arm beetpakte en zijn landschap weer was veranderd. Tot zijn verwarring waren ze terug in het museum, verborgen in een schaduwrijke nis. Hij zwaaide zijn blik door de hoofdkamer en zag dat de demonen zich nog steeds aan het klaarmaken waren voor de veiling die duidelijk nog niet had plaatsgevonden.

Instinctief zakte hij dieper in de duisternis toen David de kamer binnenkwam, gevolgd door dezelfde demonen die hem hadden gemarteld ... hij kon zelfs zien dat zijn bloed nog vers aan hun handen was.

Het museum verdween en het kantoor omringde hen plotseling weer. “Mijn naam is Storm en ik ben een Time Walker. Om iemand grondig te onderzoeken, ga ik gewoon voor mezelf de waarheid bekijken.”

Vincent's lippen werden dunner ... gevangen tussen de behoefte om verbaasd te zijn en de noodzaak om naar Lacey te kijken. A Time Walker... PIT... deze stad is gewoon een stuk interessanter geworden.

“Je realiseert je dat je er nog steeds naar streeft iemand te beschermen die zwakker is dan jij ... het is gewoon je ware aard om dat te doen. Laten we een deal sluiten,” bood Storm aan omdat hij zijn eigen regel over het sluiten van deals had overtreden, aangezien geen van beiden demonen waren. “Ik ga Lacey nu meteen ophalen als je ermee instemt om met ons mee te doen. Ze is tenslotte al lid van PIT en hoort hier bij ons.”

Vincent dacht er niet eens over na. Eerlijk gezegd ... wat had hij op dit punt te verliezen?

Hoofdstuk 2

Ren drukte tegen de onderkant van Lacey's rug en trok haar dichterbij, waardoor haar warmte heerlijk langs zijn dij omhoog gleed. Hij drukte zijn erectie tegen haar strelende hand en verdiepte de kus met een hard gegrom, bewegend in een erotisch ritme dat ze gewillig overeenkwam. De meeste demonen waren verdergegaan, waardoor hij langzaam van de paranormale stroomstoot naar beneden kon komen, maar hij was nog niet bereid haar dat kleine geheimpje te vertellen, vanwege de nieuwe high waarin hij zat.

Lacey verstilde toen ze beseftte dat ze niet langer het enge gevoel langs haar ruggengraat voelde dat door de demonen buiten het raam was veroorzaakt. De herinnering aan de demonen had een domino-effect op haar ... en herinnerde haar eraan dat slechts enkele ogenblikken geleden Vincents armen op mysterieuze wijze om haar heen waren verdwenen. De scène flitste in haar hoofd en deed haar terugdeinzen.

De tweede keer dat ze stopte met het berijden van zijn dij en de kus met zo'n overgave beantwoordde, liet Ren haar lippen los en duwde haar ver genoeg naar achteren om in haar ogen te staren. Toen hij de geschrokken blik op haar gezicht zag, liet hij zijn been zakken en liet haar langs zijn lichaam glijden totdat ze daar stond te beven, haar dwingend zijn schouders vast te houden voor evenwicht.

“Ik probeerde je alleen maar te kalmeren,” zei Lacey ademloos. Ze wenste stilletjes haar eigen kalmte nu haar dijen weer in vlammen opgingen. Ze probeerde zichzelf af te leiden en gluurde om Ren heen naar de plek waar Vincent zou zijn geweest als hij niet was verdwenen. “Waar is Vincent heen?”

Ren streek met zijn hand door zijn pony toen het tot hem doordrong dat ze hem alleen had gekust om hem af te leiden. Hij zuchtte en probeerde te voorkomen dat Nick en Gypsy nog steeds onder hen zaten... en als konijntjes tekeergingen. Zijn lippen werden dunner omdat hij dacht dat het de kracht van PIT-leden was waar hij nog steeds mee bezig was, aangezien de demonen zich verspreid leken te hebben.

“Storm heeft hem meegenomen,” zei Ren tegen haar, alsof het hem niets kon schelen.

Hij weigerde van haar weg te gaan, waardoor ze tussen hem en het raam vandaan moest glijden. Hij staarde naar de bloederige handafdruk op het raam en verplaatste zijn blik van het glas om haar bewegingen om hem heen te volgen.

“Waar heeft hij hem heengebracht,” fluisterde Lacey, nu ze met haar rug naar hem toe stond. Ze voelde een bijna onmerkbare rilling toen hij achter haar aan kwam lopen.

Ren doopte zijn lippen dicht bij de schaal van haar oor en beantwoordde het gefluister met een hese stem: “Ik hoor dat Hades leuk is deze tijd van het jaar. Misschien heeft Storm hem daarheen geteleporteerd voor een mooie lange vakantie.”

“Hij heeft hem waarschijnlijk gewoon meegenomen naar het kasteel,” verbeterde Lacey iets te luid terwijl ze zich met een ruk omdraaide om hem aan te kijken in plaats van hem dat nog een keer te laten doen. Verdomme, dat had haar knieën ongeveer doen knikken. “Hij had ons ook een teleport kunnen geven,” mompelde ze, terwijl ze haar wangen voelde vlammen terwijl ze zich afvroeg of Storm haar aanranding op Ren had gezien en besloot ze niet te onderbreken.

“Waarom die haast,” vroeg Ren, nog niet klaar om haar te herenigen met haar overleden minnaar. Hij deed zijn best om zijn grijs te verbergen, wetende dat hij die fictieve gedachte zo vaak als hij wilde in realiteit kon veranderen, aangezien de eikel dom genoeg zou zijn om elke keer weer tot leven te komen.

Lacey wierp een blik op de grond en ving per ongeluk weer een blik op Gypsy en Nick. Ze voelde de warmte zich weer over haar wangen verspreiden. “Er is hier maar één bed en ik denk dat het bezet is. Bovendien wil ik zeker weten dat Vincent in veiligheid is.”

“Het gaat prima met Vincent,” zei Storm tegen haar, die ze naar het kasteelkantoor had geteleporteerd voordat ze zelfs maar haar zin af had kunnen maken. Hij teleporteerde zichzelf snel naar het bureau, zodat hij niet zo dicht bij Ren's woede zou komen omdat hij was onderbroken. Het was niet zijn schuld dat Vincent onbevreesd in de gevarenzone bleef.

“Vijfentwintig minuten en dertien seconden,” zei Vincent, terwijl hij Ren recht aankeek.

“Wat?” Snauwde Ren, en hij voelde zijn humeur pieken nu de idioot weer in zijn zicht was.

“Zo lang duurt het om weer bij te komen van een gebroken nek,” grijnsde Vincent. “Sorry voor deze domper.”

“Ren was niet bepaald zichzelf,” zei Lacey, terwijl ze tussen hen in stapte, maar het feit dat ze met haar rug naar Ren toe stond, maakte duidelijk voor wie ze het opnam.

Vincent zag de langzame slinkse glimlach over Ren's lippen verschijnen ... jammer dat Lacey het niet kon zien. Dat was oké, hij wist hoe hij dingen moest laten knappen die vol hete lucht zaten. “Ik neem aan dat Ren zichzelf niet vaak is, aangezien hij een succubus is en rondhangt in een stad die is geteisterd door bloedige demonen. Ik zou hem niet vertrouwen voor zover ik hem kon gooien.”

“Nou... jammer, want hij heeft ons vanavond allebei gered,” wierp Lacey koppig tegen.

“Ik heb niemand nodig om mijn leven te redden ... of ben je mijn kleine handicap vergeten,” bulderde Vincent, terwijl hij dichterbij kwam zodat hij haar boos kon aankijken. Hij zag haar lippen uiteengaan met haar scherpe ademhaling en had meteen spijt van het feit dat hij precies wist hoe hij haar het meeste pijn kon doen.

Zijn gelaatstrekken werden zachter toen ze haar hand uitstak alsof ze zijn wang wilde aanraken, maar de klap die door de kamer weergalmd, zorgde ervoor dat zijn frons met volle kracht terugkeerde. Prima ... misschien verdiende hij dat, al begreep hij niet waarom.

“Dat is omdat je jezelf doodt recht voor mijn neus, je harteloze eikel,” zei Lacey hard, voordat ze er wat harder aan toevoegde, “en alleen omdat je het niet meer weet, wil nog niet zeggen dat ik je vergeef.”

“Naar behoren genoteerd,” reageerde Vincent sarcastisch toen Lacey zich omdraaide en naar het bureau liep waar Storm achter zat.

Lacey legde haar handpalmen op het bureau en leunde voorover om tegen Storm te fluisteren. “Sorry ... daar mocht ik niets over zeggen ... toch?”

Storm probeerde keihard oogcontact met haar te houden, maar zelfs daarbij kon hij nog steeds bijna haar borsten zien door de manier waarop ze naar voren leunde in het sexy jurkje dat hij voor haar had uitgekozen. Soms was hij zichzelf te slim af.

“Iemand moest het hem vroeg of laat vertellen,” antwoordde hij, naast haar geteleporteerd maar nu met zijn gezicht naar de andere twee mannen. Hij wreef over zijn kin om zijn grijns te verbergen toen Lacey langzaam haar hoofd draaide om hem aan te staren, maar niet overeind kwam uit haar sexy kleine positie. “Ren, wat dacht je van het invullen van de database over de onderneming van vanavond.”

Ren stond plotseling achter het bureau, Lacey schrok ervan zodat ze haar blik naar hem optrok, maar ontdekte dat hij niet naar haar gezicht staarde. Ze keek verward naar beneden en bedacht toen precies waar hij naar staarde... haar borsten. Ze weigerde de verlegenheid te aanvaarden, schonk hem een boosaardige glimlach voordat ze langzaam opstond en hem de rug toekeerde.

Storm trok een geamuseerde wenkbrauw op toen Ren zich beschuldigend naar hem omdraaide. Dat kleine stukje eye candy was niet zijn schuld ... hij had tenminste een smakelijke hap gedeeld. Hij richtte zijn aandacht weer op Vincent, die daar nog steeds stond en bedachtzaam over zijn kin streelde terwijl hij naar Lacey keek.

“Ik wil er niet over praten,” informeerde Lacey hem, en hij beëindigde de reeks vragen voordat het zelfs maar kon beginnen.

Vincent hief zijn handen op in overgave: “Prima.”

“Heb je ermee ingestemd om lid te worden van PIT,” vroeg ze, terwijl ze haar stem verzachtte. Ze probeerde geen aandacht te schenken aan het feit dat één van zijn wangen nu een aantal tinten roder was vanwege haar humeur.

“Volgens mij wel liefje,” antwoordde Vincent, nu wetende dat Storm hem goed had geholpen met dat deeltje. Ze was duidelijk helemaal niet in gevaar geweest en de Time Walker zou dat zeker geweten hebben.

“Hé, ik zei toch dat het goed met haar ging,” verdedigde Storm zich schouderophalend toen Vincent hem een sombere blik toewierp.

“Wat is het addertje onder het gras,” vroeg Vincent, niet echt van streek dat hij was misleid om een deal te sluiten die hem bond aan een legendarische Time Walker en de ongrijpbare PIT-organisatie.

“Je moet een partner hebben,” antwoordde Lacey snel, terwijl ze zich de redenering achter de regel herinnerde.

“Bied jij jezelf aan?” Zei Vincent grijnzend en vond de deal met de minuut leuker worden.

“Nee,” antwoordde Ren namens haar. “Ze is van mij.”

Lacey knipperde met haar ogen bij de bezitterigheid in Ren's stem, maar ze noemde hem geen leugenaar. Ze wierp een nieuwsgierige blik op Storm. “Is er ooit een trio geweest?” Ze begreep de onjuistheid van de vraag pas toen ze merkte dat Vincents rechterwenkbrauw een aantal centimeter omhoogging en een laag gegrom van achter haar hoorde komen.

“Oh jee, kom eroverheen, perverse mensen. Ik bedoelde het niet zo en dat weet je,” drong Lacey aan, terwijl ze haar armen over haar borst sloeg. Ze knipperde met haar ogen en moest allerlei smerige gedachten blokkeren die ineens beelden probeerden te worden in haar smerige kleine geest.

Storm wreef over zijn slaap en probeerde niet te lachen. Iemand moest haar te hulp schieten, en het leek erop dat hij het zou moeten zijn. “Soms gaan PIT-teams wel samen in groepjes uit, maar dan heb je die ene speciale persoon waar je extra op let, en vice versa. Ik ken toevallig de perfecte tijdelijke partner voor Vincent, want toevallig ontbreekt de partner van die persoon op dit moment.”

“Nou, het klinkt niet alsof deze persoon zijn laatste partner goed in de gaten hield ... wel dan,” merkte Vincent op, een beetje sarcastisch en het kon hem niet schelen of ze het leuk vonden of niet. Hij fronste naar Lacey en vroeg zich af wanneer hij zo aan haar gehecht zou raken. Het feit dat hij rood was geworden toen Ren stoutmoedig had aangekondigd 'zij is van mij,' was geen goed teken.

“Het is nogal moeilijk om je ogen op een vormveranderaar te houden die in de stealth-modus is gegaan. Ik weet zeker dat Trevor hier ergens is, maar in welke vorm weet ik het zelfs niet,” verdedigde Storm.

“Een vormveranderaar ... echt,” vroeg Vincent, met het gevoel dat hij plotseling in een paranormale snoepwinkel was met allerlei exotische smaken. Hij begreep dat echte vormveranderaars geen fabels waren, maar de demonen in de diefstalring hadden er eerder altijd naar gezocht en waren er nooit in geslaagd zo'n raadsel te vinden.

“Je gaat hem bij Chad plaatsen,” vroeg Ren, hoewel hij er niet echt tegen was als het de andere man bij Lacey vandaan zou halen.

“Denk er eens over na ... ze lijken allebei dezelfde aandoening te hebben,” zei Storm behulpzaam wetend dat Ren de verborgen betekenis zou begrijpen.

“Bedoel je dat hij een fetisj heeft om dood te gaan?” Vincent trok een gezicht, want dat was de kwelling waar Storm hem terecht van had beschuldigd. Hij negeerde de scherpe blik die Lacey hem plotseling wierp. Ze haatte het als hij over doodgaan sprak alsof het geen probleem was. “Als je me bij een demon gaat plaatsen, waarom heb je me dan niet gewoon achtergelaten met de demonen die ik al gewend was?”

“Chad is honderd procent menselijk, maar Storm heeft gelijk. Hij is onlangs vermoord ... in het hart gestoken.” Ren zweeg even, zag een waarschuwend blik van Storm en tikte stiekem in Storms

innerlijke stem om erachter te komen dat hij geen woord mocht zeggen over de Fallen... noch Kriss noch Dean. Hij moest zich concentreren om een strak gezicht te houden terwijl hij de punten verbond.

Ren ging verder met zijn volledige aandacht. “Chad loopt weer rond en is nog steeds net zo menselijk als jij. Tot dusver is Chad maar één keer gestorven en dat was tegen zijn wil, dus ik zou het geen fetisj willen noemen.”

“De volgende keer dat hij sterft, kan hij doodblijven ... of niet,” vertelde Storm hem. “Hoe dan ook, ik mag geen spoilers vertellen.”

“Ja hoor,” zei Vincent, terwijl hij zijn sarcasme weer voelde opkomen.

“Hij liegt niet,” hield Lacey vol, terwijl ze dichter bij Storm kwam. “Als hij iemand vertelt wat er in de toekomst gaat gebeuren of er zelfs naar verwijst, begint hij te bloeden uit verwondingen die we niet eens kunnen zien.”

Ze draaide zich om om naar Storm te kijken en stak haar hand uit om teder zijn bovenarm aan te raken. “Ik heb het zien gebeuren,” zei ze droevig. “Je hebt de regel overtreden en bloedde voor mij. Die vreselijke dingen gingen vanavond helemaal door me heen. Ik zou nu dood zijn als je Ren niet had gewaarschuwd voor wat er zou komen.”

Storm probeerde te voorkomen dat de liefde in zijn ogen scheen terwijl hij naar Lacey staarde en haar zachte aanraking voelde ... maar hij hield heel veel van haar, dus het was moeilijk. “Omdat je hier nu bent, was het elke druppel waard,” zei hij eerlijk, voordat hij zijn blik opsloeg om Ren's blik te vangen. “Trouwens, de gevolgen van je dood zouden ernstig slecht zijn geweest en dat is geen spoiler, want het is niet gebeurd.”

“Maar het is duidelijk gebeurd en je hebt het gewist.” Lacey glimlachte bewonderend naar hem voordat ze zich tegen hem aan drukte en hem een oprechte knuffel gaf. “Jij en Ren kozen ervoor om me te redden,” verbeterde ze voordat ze achteruitliep om naar Vincent te kijken. “Als Storm je met Chad wil, dan is daar waarschijnlijk een heel goede reden voor.”

Vincent werd nuchter en begreep het plotseling. Deze twee machtige mannen konden Lacey veel beter beschermen dan hij ooit had kunnen doen ... dat hadden ze al bewezen. Wie was hij om haar dat soort veiligheid te ontnemen?

Hij zuchtte dramatisch en fladderde met zijn wimpers naar haar. “Goed, ik ben verkocht. We kunnen allebei fan-meiden van de Time Walker zijn.” Hij heeft met opzet Ren's naam van de fanlijst verwijderd omdat hij niet verkocht werd door de grote man die haar vriendje was ... maar gewoon een verdomd goede bodyguard.

Ren negeerde het feit dat hij Vincents innerlijke gedachten luid en duidelijk kon horen. Wat hem betreft, hij had de oorlog al gewonnen vanwege het feit dat Lacey niet had gesmeekt om Vincents partner te worden.

“Dus je gaat ermee akkoord om samen te werken met Chad,” vroeg Lacey met een blij glimlach. Ze kon niet boos blijven op Vincent ook al zou iemand haar betalen ... nooit omdat ze hem zo aanbad. Ze kromp ineem toen het scherm van de enorme monitor aan de muur rechts van haar plotseling luid kraakte en vonken op de vloer lieten vallen.

Ren wreef over de brug van zijn neus voordat hij lang genoeg naar de kapotte monitor keek om zijn krachten te gebruiken om de schade die hij zojuist had aangericht snel te herstellen.

Vincent wierp een achterdochtige blik in Ren's richting voordat hij Lacey's glimlach beantwoordde. “Natuurlijk, voor zover ik weet, werd Chad bekrast door de huiskat van een demon en heeft nu negen levens ... oeps, acht levens,” corrigeerde hij en haalde zijn schouders op. “Ik denk dat ik hem de touwen kan laten zien.”

Hij liep recht op Lacey af en sloeg onbevreesd zijn arm om haar schouders voordat hij ze naar Storm omdraaide. “Dus wat doet Chad precies voor PIT?”

“Chad is een hoge politieagent, hoewel hij één van de weinige menselijke agenten in de stad is. Omdat veel van de 911-oproepen die binnenkwamen, waren meer dan een beetje aan de vreemde

kant, we moesten de stad vullen met paranormale politieagenten, samen met het infiltreren van reddingswerkers, ziekenhuizen en brandweerkorpsen,” antwoordde Storm.

“Dat is begrijpelijk,” knikte Vincent, terwijl hij in stilte berekende hoeveel paranormalen er nodig waren om zo'n truc voor de hele stad uit te halen. “Na de stormloop die ik vanavond bij de Witches Brew heb gezien, is het een wonder dat de mensen niet als vliegen vallen.”

Storm begon uitgeput te raken van het flikkeren in en uit de kamer dat niemand zou begrijpen wat hij aan het doen was. Gelukkig had Ren het te druk om zijn verzwakking op te merken, aangezien hij zich concentreerde op het feit dat Vincent Lacey opnieuw aanraakte.

Storm concentreerde zich weer op het onderwerp en ging verder. “Het is dankzij de gezamenlijke inspanningen van PIT dat het aantal menselijke slachtoffers tot een minimum beperkt is gebleven, maar zelfs dat aantal doet de mortuaria in de stad overlopen. De demonen proberen van onze radar te blijven, maar begrijp me niet verkeerd ... het is een zeer gevaarlijke klus en helemaal in jouw straatje.”

“Ja, het ergste dat kan gebeuren, is dat je pijnlijk wordt vermoord ... constant,” beaamde Ren, waardoor het klonk als het beste van de wereld. Wie wist dat hij zo kleinzielig kon zijn.

“Ooh ... ik denk dat ik net een heel klein beetje kippenvel heb gekregen ... probeer het nog eens,” reageerde Vincent met een weerwoord met een verveelde toon in z'n stem.

Storm onderbrak hun verbale oorlog voordat deze escaleerde tot Vincents eerste pijnlijke dood als officieel PIT-lid. “Met jouw expertise over de verschillende soorten demonen en wat hun zwakke punten kunnen zijn, zou je een grote hulp zijn. En maak je geen zorgen ... je hebt een arsenaal aan wapens en ik heb het niet over de standaard politie uitrusting ... we hebben het soort dat de neiging heeft om de dag van een demon te verpesten.”

Lacey wierp een blik op Ren toen Storm het over wapens had. De waarheid was ... ze keek naar hun beste wapen, maar na wat er in de Witch's Brew gebeurde, begreep ze dat hij ook de onstabiele fuck-bom was die ze allemaal zou kunnen uitschakelen als hij de controle verloor. Ze herinnerde zich hoe ze hem die controle had teruggegeven, bloosde en keek weg.

“Maar vergeet niet,” herinnerde Storm Vincent eraan, “je belangrijkste taak is om Chad te beschermen totdat Trevor uit zijn schuilplaats komt. Als je onzorgvuldig wordt en door een demon wordt uitgeschakeld, heeft Chad geen echte back-up totdat je weer tot leven komt.”

“Over wapens gesproken,” zei Vincent en glimlachte langzaam naar Storm. “Zodra de babysit-klus is geklaard, raad ik jou aan om samen met mij een aantal zeer unieke items op te halen die ik ken ... dingen die de demonen hebben verborgen.”

“Je denkt echt dat je met Storm gaat samenwerken,” vroeg Ren met opgetrokken wenkbrauw, hij had opnieuw een overweldigende behoefte om Vincent aan flarden te scheuren.

Lacey keek hem nogmaals fronsend aan en hoorde de jaloezie in zijn stem. De man leek anderhalve kilometer lang bezitterig te zijn en wilde haar of Storm duidelijk niet delen.

“Inhaler,” beschuldigde ze.

Ren haalde zijn schouders op. “Het verbaast me gewoon hoe geweldig de nieuweling over zichzelf denkt.”

Lacey rolde met haar ogen. “Oh laat gaan, hoe oud ben je ... vijf?” Ze liep weg van Vincent en benaderde Ren, terwijl ze zijn gezicht in de gaten hield voor enig teken dat het zijn humeur zou verbeteren en zou bewijzen dat haar theorie juist was.

“Ik ben veel ouder dan jij,” spotte Ren met een brede grijns nu Vincent alleen achterbleef.

“Je hebt de waterkoker laten breken terwijl ik onder de douche stond,” wierp Lacey speels tegen, nu ze het bewijs had dat haar nabijheid het equivalent was van zijn koude pil. “Dus mentaal ben je een stuk jonger dan ik.”

“Zal ik je meenemen naar Chad,” vroeg Storm, in een poging Vincent af te leiden en hem uit de problemen te houden. Lacey leerde snel hoe ze Ren's donkere kant kon kalmeren, maar Vincent was een stuk langzamer bij het opnemen.

“Is het veilig om ze alleen te laten,” fluisterde Vincent, waarna hij gewaagd zijn stem verhief om hun aandacht te trekken. “Trouwens ... ik ben er vrij zeker van dat ik ouder ben dan jullie beiden en dat jullie allebei huisarrest hebben ... al zou ik Lacey met een pak slaag kunnen laten gaan als ze ermee instemt om aardig te spelen.” Hij schonk haar een suggestief lachje toen ze zich omdraaide om hem met grote ogen aan te kijken.

Storm stak snel zijn hand uit en teleporteerde Vincent uit de gevarenzone, waarbij hij zich de uitdrukking op Ren's gezicht herinnerde. Misschien zou hij een bijzondere reis terug maken met een camera terwijl hij toch bezig was.

Ren kon de vreemde lichtflits die recht in zijn gezicht afging niet negeren en knipperde met zijn ogen. In plaats van de idioot te grijpen waarop hij had gemikt, greep hij de lucht vast en staarde naar een stuk papier dat voor hem wapperde. Hij griste het met een gefrustreerd gegrom uit de lucht.

“Wat is dat?” Vroeg Lacey, helemaal in vrede met het feit dat Storm weer met Vincent was verdwenen. Ze vertrouwde Storm om hem veilig en in leven te houden.

“Het lijkt erop dat je ex-partner de rest van de dag buiten bereik zal zijn,” fronste Ren, toen het briefje plotseling verdween en werd vervangen door een momentopname van zijn gezicht vertekend van woede. Ha... Ha. Storm was de laatste tijd gewoon een grapjas. Hij glimlachte boosaardig toen het kiekje in stof veranderde en door zijn vingers glipte.

Ren draaide zijn hoofd om om naar Lacey te kijken en zag haar ogen schitteren van de humor. Ze staarde nog steeds naar zijn hand waar de foto zojuist was verdwenen.

“Je vond dat leuk zeker,” vroeg hij met een opgetrokken wenkbrauw. Ze maakte het hem moeilijk om zijn woede vast te houden. Haar krachtig knikken was gewoon veel te schattig.

Hoofdstuk 3

“Ik moet deze kleren uit,” zei Lacey, terwijl ze naar de cocktailjurk keek die ze nog aan had. De jurk was heel mooi geweest toen ze hem voor het eerst aantrok, maar na de beangstigende nacht die ze had gehad, was hij vies en zelfs gescheurd op een paar plaatsen waar ze was doorboord door die demonenstrengen.

Een schokgolf van intense seksuele behoefte trof haar hard en Lacey wierp haar geschrokken blik weer op naar Ren's stenen gezicht. Was dat van haar afgekomen ... of van hem? Ze had niet aan seks gedacht toen ze zei dat ze haar kleren uit had gedaan, maar verdomme als ze daar nu niet aan dacht.

“En natuurlijk is een ijskoude douche wel weer nodig,” voegde ze eraan toe, terwijl ze de palm van haar hand tegen de aanspanning van haar buikspieren plaatste. Ze was nooit verlegen geweest als het over seks ging en ze zou nu niet op haar lip gaan bijten. “Komt deze seksuele behoefte bij jou vandaan?”

Ren was praktisch gestopt met ademen toen hij zich voorstelde om haar jurk in één vloeiende beweging voor haar uit te trekken en haar naakte lichaam op het bureau achter haar te tillen. Hij knipperde met zijn ogen toen de botheid van haar vraag doordrong. Het antwoord was een volmondig JA. Ze wist precies wat Nick en Gypsy in de schuilkelder hadden uitgespookt, maar het drong nooit tot hem door dat ze ook zijn emoties of verlangens zou kunnen aanboren.

Hopelijk had ze maar een fractie van die vaardigheid gekregen, anders zou ze het niet lang volhouden in dit kasteel. Hij maakte een mentale notitie om Guy te vragen of hij een soort toverspreuk of bedel voor haar kon bedenken die het vermogen zou afzwakken, maar voorlopig kon hij haar op zijn minst de waarheid vertellen.

“Dit kasteel zit vol met paranormalen met verhoogde emoties,” informeerde hij haar, in een poging de zijne onder controle te krijgen. Het gevoel dat ze op dit moment in nood was, hielp niet en veroorzaakte een boemerangeffect tussen hen. “Paranormalen hebben emoties net als mensen. Het verschil is ... ze voelen elke emotie veel sterker dan een normaal mens ooit zou doen ... en je speelt in op die overbelasting.”

Hij begon naar haar toe te sluipen als een roofdier dat zijn prooi besluipt. Ren voelde een tevreden grijns om zijn lippen verschijnen toen ze achteruit tegen het bureau ging zitten, precies op dezelfde plek waarvan hij zich had voorgesteld haar op te tillen.

“Hun woede kan ervoor zorgen dat een normaal mens moordlustig wordt ... en hun soort liefde is wat we een gevaarlijke obsessie zouden noemen.” Hij leunde plotseling voorover en plaatste zijn handen tegen het bureau aan weerszijden van haar om haar onder zich te vangen. Hij doopte toen zijn lippen heel dicht bij haar oor. “En hun vleselijke lust is zo heet dat het brandt.”

Lacey sloot haar ogen toen ze voelde dat zijn adem haar nek raakte. Ja, hij had gelijk over branden omdat ze in brand stond. Haar lippen gingen uiteen terwijl haar ademhaling versnelde. “Hun lichamen moeten ook overgevoelig zijn om aan te raken, omdat je adem in mijn nek veel te goed aanvoelt om bijna normaal te zijn.”

Het gegrom naast haar oor was haar enige antwoord, maar het geluid was zo verleidelijk dat Lacey het antwoord erin hoorde. Hij was zo dicht bij haar ... maar hij raakte haar nergens aan. Het was alsof hij de volledige controle had terwijl ze achterbleef in een draaikolk van passie, wachtend op de geringste ruk om haar onder zich te trekken. Ze wilde echt experimenteren met deze lekkere kleine bijwerking ... nu, als hij zo wild was.

Mentaal de verleiding bij de Witch's Brew minder dan een uur geleden proberen te vergeten... sinds het onder dwang was gebeurd, dacht Lacey aan de laatste keer dat ze elkaar hadden aangeraakt. Het was hier in dit kantoor gebeurd. Ze had geloofd dat ze bij zonsopgang dood zou zijn en had de

laatste uren die ze nog had in sensueel genot met hem willen doorbrengen. Ren had er een eind aan gemaakt omdat hij naar haar gedachten had geluisterd.

Nou, ze had dankzij hem geen doodsbedreiging meer boven haar hoofd hangen, dus dat kon hij haar niet kwalijk nemen. Als ze haar zin had gekregen, zou zij heel snel iets anders tegen haar aan hebben en met de stemming waarin ze verkeerde, hoopte ze dat het groot en kloppend was.

“Aangezien jij degene bent die me de kracht heeft gegeven om mezelf per ongeluk op deze manier in brand te steken ... wil jij degene zijn die me helpt de vlam te doven, of moet ik iemand anders vinden die bereid is om mijn brandweerman te zijn?” Vroeg ze, zich de angel van zijn laatste afwijzing herinnerend.

Ren verstevigde zijn greep op het bureau toen de hitte die hij had gevoeld snel veranderde in hete woede. Had ze echt zojuist gedreigd iemand anders te gaan zoeken om haar verlangen te stillen? Het beeld van haar en Vincent die in een niet zo verre verleden de liefde bedrijven, schoot als een locomotief door zijn hoofd.

Hij had haar ook moeten waarschuwen voor extreme jaloezie, maar het was een betwistbaar punt, aangezien hij de enige leek te zijn die die bepaalde emotie voelde.

“Ik zal je niet alleen leren hoe je de krachten kunt gebruiken die in je zijn ontwaakt, maar ook hoe je de krachten kunt beheersen die anderen in gevaar brengen,” fluisterde hij bedrieglijk, voordat hij haar in zijn armen nam.

Lacey knipperde met haar ogen toen Ren haar tegen zich aan trok en ze zag dat het kantoor in de verte vervaagde. Binnen enkele seconden bevond ze zich in dezelfde slaapkamer als waarin ze wakker was geworden ... de zijne. Haar blik dwaalde naar het bed in de hoop dat ze eindelijk zou krijgen waar ze stiekem naar verlangde sinds ze hem had ontmoet. In plaats daarvan pakte hij haar bij haar arm en trok haar langs het bed, waardoor ze verward fronste.

Ze werd naar een aangrenzende badkamer gedreven en kon de geschokte schreeuw niet onderdrukken toen ze plotseling in de douche stond met ijskoud water dat op haar kruin naar beneden stroomde. Rillend stak ze haar hand uit en draaide het water dicht, zich realiserend dat ze nog steeds volledig gekleed was. Ze zag haar gevoelige huid nu in een heel nieuw licht. Dat was freaking kouder dan koud ooit had gedacht.

“Waar was dat verdomme voor,” schreeuwde Lacey, terwijl ze Ren woedend aankeek met moord in haar ogen.

“Les nummer één,” gromde Ren, terwijl hij zich naar haar toe boog om de nadruk te leggen, “laat de seksuele hitte niet zo erg bij je opkomen dat je met iedereen naar bed zou gaan om ervan af te komen.”

Lacey's blik werd niet minder terwijl haar tanden klapperden. “Je hebt gelijk. Wat dacht ik je te vragen? Ik beloof het, de volgende keer zal ik een beetje wijzer kiezen aan wie ik het vraag.” Ze wachtte op een comeback van hem, maar kreeg een volledige stilte die haar een beetje nerveus maakte, en het feit dat ze zijn ogen niet kon zien en de stomme zonnebril hielp niet echt.

Ze vroeg zich af waar het verlangen dat Ren zojuist had gevoeld was gebleven en waarom het in godsnaam plotseling was vervangen door woede. De emotie was zo sterk dat ze moeite had om het te beheersen. Ze had het afgelopen jaar haar gedachten en emoties beschermd tegen gevaarlijke mensen en nu was ze er bijna een professional in ... behalve bij hem in de buurt om één of andere verdomde reden.

In plaats van de grote eikel te raken zoals ze wilde, greep ze de douchedeur en sloeg hem dicht in zijn gezicht zodat ze hem niet hoefde aan te kijken. Ze trok de jurk uit, gooide het doorweekte ding over de douchedeur en grijsde toen het geluid van slingerend water dat tegen iets sloeg haar oren bereikte. Ze hoopte dat hij de koude regen recht in zijn gezicht kreeg. Hij verdiende het zo en nog veel meer.

Lacey keek om naar het matglas en wilde een vrolijke dans doen toen ze de vervormde vorm van Ren's lichaam zag en merkte dat hij zijn zonnebril afzette om ze af te drogen. De kleine smaak

van wraak bekoelde haar woede even. Lacey zette het hete water aan, stapte eronder en kreunde van extase terwijl het haar koude vlees verwarmde.

Ren klemde zijn tanden op elkaar en kookte nog steeds van de gemakkelijke manier waarop ze hem net had verteld dat ze de volgende keer dat ze geil werd om de hulp van iemand anders zou vragen. Haar in de koude douche gooien was het idee van zijn humeur geweest en zijn humeur was nog nooit zo slim geweest. Hij zou de fout moeten herstellen voordat ze probeerde de dreiging uit te voeren ... probeer het operationele woord te zijn, want hij zou nooit toestaan dat iemand anders haar op zo'n manier aanraakt.

Zijn lippen gingen open om haar te waarschuwen dat ze een doodvonnis zou geven aan iedereen die ze probeerde te verleiden, maar hij klemde zijn tanden op elkaar om te voorkomen dat de boze woorden zich zouden vormen. Ze zou het sowieso alleen maar als een uitdaging beschouwen en waarschijnlijk rechtstreeks naar haar minnaar rennen, aangezien het niet uitmaakte om de idioot te doden.

Ren haalde zijn hand door zijn pony om ze uit zijn ogen te krijgen en begon heen en weer te ijsberen terwijl zijn gedachten raceten. Het was waar dat hij haar grenzen zou moeten testen op hoeveel van de wereld om haar heen ze aan het coderen was. Het laatste wat ze nodig hadden, was dat ze in bloedige woede ging, alleen omdat de demon naast haar in een slecht humeur was. Hij had hier veel langer mee geoefend dan zij ... en hij zou degene zijn die haar zou leren hoe ermee om te gaan.

Zijn tempo werd langzamer en besepte dat ze niet de enige was die grip op nieuwe dingen moest krijgen. In hemelsnaam, hij had de badkamer niet eens verlaten, zodat ze in alle rust een douche kon nemen. Was hij zo bang om haar uit het oog te verliezen? Nogmaals ... het antwoord op die vraag lag voor de hand.

Ren wendde zijn blik langzaam naar het licht gematteerde glas dat hen van elkaar scheidde. Zijn gezichtsvermogen was veel te goed voor hem om hier rond te hangen.

Met een gefrustreerde zucht draaide hij zich om en verliet met snelle passen de badkamer. Hij moest afstand nemen van haar naaktheid zodat hij helder kon denken. Hij kwam midden in zijn slaapkamer tot stilstand toen hij Storm zag, die nonchalant tegen de paal leunde met een paar boodschappentassen aan zijn voeten.

“Ik zal dit snel doen, want binnen een paar minuten zal ze spier naakt naar buiten komen en jou de schuld geven.” Grijsde Storm, wetende dat zijn vriend het moeilijk had. Het leek erop dat geen van beiden een goede dag had, maar die van Ren stond op het punt een stuk korter te worden.

“Schiet dan op voordat ik je trage reet zelf hier weg teleporteer,” zei Ren, terwijl hij de grijs beantwoordde, die snel stierf aan zijn lippen toen hij besepte hoe Storm zou weten dat Lacey naakt zou verschijnen. Hij hield zijn hoofd schuin en zag het bloed in Storms oor stromen toen de Time Walker van hem wegkeek.

“Ze zal deze nodig hebben,” zei Storm, en hij wees naar de tassen voordat hij verdween.

De wetenschap dat Storm de zweepslagen op de tong inslikte, hielp Ren's humeur niet in het minst. Wat deed Storm in hemelsnaam waardoor hij bloedde? Hij beende naar de tassen en bekeek de kleding erin. Door de aanblik herinnerde hij zich het feit dat ze op dat moment alleen water droeg.

Hij keek langzaam om naar de deur die hen scheidde en vroeg zich af of hij de kleren niet gewoon moest laten waar ze waren.

Lacey's hartslag klopte nog steeds terwijl ze zich inzepte en met snelle, bijna pijnlijke bewegingen over haar koortsige huid schrobde. Ze was gek als de hel en, vreemd genoeg, nog steeds erg opgewonden, wat haar alleen maar meer kwaad maakte. Hell... de pijn van te hard schrobben voelde zelfs goed.

Dit was de schuld van Ren. Ze was er zeker van dat het zijn seksuele behoefte was geweest waar ze op dat moment op kantoor in mee werd gezogen. Het verlangen was zo sterk geweest dat ze het kon proeven. Het viel ook niet te ontkennen dat hij opgewonden was geweest toen hij haar zo tegen het bureau had gezet ... de enorme bult in zijn broek maakte het onmiskenbaar.

Hoe durfde hij haar zeggenschap te prediken terwijl ze net had zien hoe hij de controle verloor bij The Witch's Brew nog maar een tijdje geleden? Ze sloot haar ogen en beet op haar onderlip in een poging een kreun te onderdrukken toen die kleine herinnering een straal witgloeiende hitte dwars door haar buikspieren stuurde om hard tegen haar kern te bonzen.

Hij kan naar de verdoemenis gaan. Ze wenste dat het in beide richtingen werkte, zodat ze hem kon terugbetalen voor de seksuele frustratie die ze ervoer. De zeepachtige doek bleef net onder haar borsten hangen, terwijl ze stil bleef staan. Misschien was het tweerichtingsverkeer. Hij hevelde de emoties van anderen over, dus wie zou zeggen dat hij haar opwinding nu niet zou voelen ... vooral als ze die met opzet vergrootte. Geen enkele warmbloedige vrouw bij haar volle verstand stond boven masturbatie als ze geen andere opties had.

Haar schouders zakten in elkaar en vroegen zich af waarom ze ruzie probeerde te maken met de man die haar leven had gered een paar uur geleden. Toegegeven, hij was bazig en kon een echte klootzak zijn, maar dat was niet alles wat hij had en dat wist ze. Ze stak langzaam haar hand uit en draaide het koude water aan, terwijl ze haar gezicht ophief om de kille straal te ontmoeten.

Ren deed zijn ogen open toen hij haar opwinding voelde wegebben, maar merkte dat hij met zijn hand de deurknop van de badkamer al vastgreep. Hij wist verdomd goed dat hij deze kleine wilstrijd met haar zou verliezen als ze naakt tevoorschijn kwam, zoals Storm had voorgesteld. Hij draaide zich om en staarde naar de tassen met kleding die Storm voor haar had meegebracht.

Lacey huiverde en draaide het water dicht voordat ze opkeek naar de natte jurk die Storm haar had gegeven. Ze ging absoluut niet terug in dat ding. Zoals ze ernaar keek, konden er maar twee dingen gebeuren als ze hier wegliep in haar nakie ... ze zou óf seks krijgen, óf hij zou wat extra grote kleren naar haar toe slingeren.

Ze kon zich zijn gezichtsuitdrukking al voorstellen en grijnsde, zich afvragend waarom het elke keer dat ze besloot om een braaf meisje te zijn, het lot de perfecte gelegenheid voor haar zou zijn om heel slecht te zijn.

Ze stapte uit de douche en fronste haar wenkbrauwen toen ze verschillende boodschappentassen op de lange marmeren gootsteen zag staan. Het duurde maar even om door de inhoud te gaan en tot de conclusie te komen dat dit precies was wat ze zou hebben gekocht als ze zelf inkopen had gedaan.

Haar lippen gingen uiteen toen het tot haar doordrong wie haar had tegengehouden om de streak voor Ren uit te voeren. Ze stapte haastig in haar kleren om te bedenken waarom Storm haar gekleed wilde hebben, dan was daar waarschijnlijk een heel goede reden voor. Eindelijk aangekleed en ze voelde dat ze alles weer onder controle had, keek ze in de spiegel en zag de deur achter zich en haar gedachten gingen onmiddellijk terug naar de man die aan de andere kant wachtte.

Ze moest echt stoppen met het indrukken van zijn knoppen. Bovendien was het niet erg leuk omdat hij een manier had om elk argument te winnen. De plotselinge koude douche was een beetje hardhandig geweest, maar ze was niet dom ... ze had de hitte van zijn woede gevoeld zodra ze hem plaagde. Ze dacht terug aan haar exacte woorden.

“Aangezien jij degene bent die me de kracht heeft gegeven om mezelf per ongeluk op deze manier in brand te steken ... wil jij degene zijn die me helpt de vlam te doven, of moet ik iemand anders vinden die bereid is om mijn brandweerman te zijn?”

Ze had het alleen zo gezegd uit zelfverdediging, aangezien hij haar had afgewezen de eerste keer dat ze seks met hem wilde hebben. Maar eerlijk gezegd ... ze had ook een half grapje gemaakt, in de hoop dat hij ermee instemde haar brandweerman te worden. Vincent had haar plagen altijd op de voet gevolgd en zelfs terug geplaagd, maar ze begreep dat het kwam omdat ze meer vrienden waren dan echte minnaars... dat zou ze in gedachten moeten houden.

Ren had haar een deel van zichzelf gegeven om haar leven te redden en ze voelde de sterke band die hen nu samenbond... dichterbij dan zij en Vincent ooit waren geweest. Ze wilde alleen Ren en ze kon zien dat hij haar ook wilde ... zijn bezitterigheid had dat luid en duidelijk gemaakt. Ze haalde diep adem en föhnde haar haar toen ze besloot dat als ze hem wilde hebben, dan zou ze hem

gewoon moeten verleiden totdat hij er niet meer tegen kon. Ze gaf zichzelf een kus in de spiegel, draaide zich om en liep naar de kamer met het grote bed erin.

Haar theorie dat ze volledig gekleed moest zijn, werd gelijk bewezen toen ze uit de badkamer stapte om Ren's slaapkamer om haar heen te zien verdwijnen.

Hoofdstuk 4

Angelica glipte door haar slaapkamerdeur en deed hem snel achter zich dicht. Ze schoof het slot op zijn plaats en leunde met haar voorhoofd tegen het dikke hout in de hoop dat het van iets sterkers was gemaakt ... titanium misschien.

Ze slaakte een diepe zucht, fronste en liep bij de deur vandaan, starend naar het slot alsof het haar enige hoop was. In zekere zin was het zo. Dat kleine slotje was het enige tussen haar en het verlangen dat ze Syn nu moest zien, nu hij hier niet naar haar keek ... haar stalkte.

Ze hief haar hand op en wreef in woedende kleine cirkels over haar rechterslaap in een poging het feit te achterhalen dat ze net was weggelopen van de man ... of wat hij ook was, om hem nu zo erg te missen dat haar borst echt pijn deed.

“Ik heb niemand nodig,” hield Angelica zichzelf voor, maar haar vingers bleven midden in de cirkel staan. Ze trok haar hand van haar slaap en proefde de leugen in de woorden. Aangezien ze de ontwenningverschijnselen voelde, kon ze hem net zo goed bestempelen als wat hij was ... een verslaving.

Langzaam achteruit liep ze verder weg van de deur, sloot haar ogen en liet haar gedachten verdiepen. Er was geen raketwetenschapper voor nodig om in te zien dat Syn met haar geest rommelde en God hielp haar als ze aan zichzelf zou gaan twijfelen. Het was een gevaarlijke grens om over te steken, want als ze durfde ... zou er geen weg meer terug zijn.

Ze zouden geen partners moeten zijn ... waarom had Storm dit niet voorzien? Alles wat Syn in die tunnel had gedaan, was haar voor gek zetten. Het was niet zo dat hij echt een partner nodig had toen hij alleen maar een verdomde barrière rond de uitgangen moest plaatsen en de klus was geklaard.

De herinnering kwam terug om haar te achtervolgen als een levendige nachtmerrie. Beneden in de tunnels onder het museum ... had ze een intens gevoel van claustrofobie over haar heen gevoeld toen het plafond van de tunnel plotseling rommelde en kraakte. Het was een onheilspellende sensatie om te beseffen dat ze in haar eigen graf stond.

Net toen grote grillige rotsen om haar heen begonnen af te breken en om haar heen vielen, zag ze een aantal demonen de verborgen trap af rennen die probeerden te ontsnappen in de tunnels... en ze stond op hun pad. Er was een vloedgolf van puin op hun hielen die enkele van de demonen opslokte die niet snel genoeg waren om eraan te ontsnappen.

Ze was verstijfd geweest, doodsbang, toen er plotseling armen om haar heen kwamen en de trap in de verte vervaagde voordat ze helemaal verdween. Angelica huiverde weer en sloeg haar armen om zich heen, terwijl ze zich het gevoel herinnerde van de tunnel die om haar heen instortte, maar wat er daarna was gebeurd, was haar echte ondergang geweest.

Toen haar wereld weer was gestabiliseerd, ontdekte ze dat ze zich op het dak van een gebouw bevonden in plaats van eronder. Ze voelde nog steeds de lichte trillingen onder haar voeten en had net op tijd haar hoofd omgedraaid om te zien hoe het museum instortte in de ondergrondse tunnels waar ze nog maar een paar seconden geleden in had gestaan.

Langzaam terugkijkend naar de warme borst waar ze tegenaan werd gehouden, had ze gemerkt dat haar vuisten zijn overhemd vastklemden, wat verraadde dat ze bang was geweest en hem nodig had. Op dat moment had ze niets liever gewild dan zichzelf in zijn sterke armen te begraven en daar te blijven ... waar niets haar pijn kon doen.

Ze had toen de fout gemaakt omhoog te staren naar de mooie man aan wie ze zich vastklampte. De uiteinden van zijn donkere haar zweefden in de opwaartse luchtstroom van het instortende gebouw, maar hij leek zo irrationeel kalm ... of dat had ze tenminste gedacht, totdat ze de blikken had gesloten met die amethistogen die terug naar haar starden, vol van hitte en ongetemde kracht.

De aanblik deed haar denken aan de eerste keer dat ze een angstaanjagend mooi visioen van hem had gezien ... in de grot op dezelfde avond dat het symbool op haar handpalm was verschenen.

Haar ademhaling versnelde terwijl haar blik naar zijn sensuele lippen ging. Het besef dat ze hem wilde, had haar ertoe gebracht een snelle stap terug te doen in de ontkenning. Op het moment dat ze uit zijn armen was, had Syn ze laten vallen ... zijn ogen werden onmiddellijk donker en somber ... een beetje gevaarlijk en ze had een rilling moeten onderdrukken.

Angelica sprong uit de herinnering en hief haar handpalm op en zag dat er niets was veranderd sinds hun eerste ontmoeting ... het symbool was er nog steeds in onberispelijke staat. Het was er al een tijdje. Ze kromp ineem toen het tot haar doordrong dat ze nooit echt moeite had gedaan om het te verwijderen.

Syn had haar verteld dat hij het haar ter bescherming had gegeven en om de één of andere vreemde reden geloofde ze hem. Wanneer was ze hem zo volledig gaan vertrouwen?

In het verleden zou ze elke beweging, elk motief van een wezen zo krachtig als Syn in twijfel hebben getrokken. Maar in de afgelopen weken was haar natuurlijke wantrouwende karakter op de achtergrond geraakt door de nieuwsgierigheid en hitte die Syn in haar had losgemaakt.

PIT-leden beschreven haar meestal als een eenling die niet geïnteresseerd was in het maken van vrienden. Dat was de manier waarop ze wilde dat iedereen haar zou zien ... zodat ze op afstand zouden blijven. Sinds Syn's verschijning in haar leven, had hij haar een gevoel van openheid gegeven. Ze begon geobsedeerd te raken door hem, net zo erg als hij door haar geobsedeerd leek te zijn en ze wilde dat het ophield ... of niet? De pijn in haar borst leek zich bij die gedachte enkele centimeters te verspreiden.

“Welkom in het land van de verwarring... bevolking één,” informeerde ze de stilte van de kamer en trok een gezicht toen ze zag hoe zielig ze klonk. Ze was sterker dan dit.

Angelica keek weer omlaag naar het merkteken op haar handpalm en vroeg zich af of dit de oorzaak was van deze vreemde gevoelens die ze voor hem had ... op dezelfde manier als de slaaf van een vampier zou werken. Per slot van rekening ... Syn was de stamvader van het vampier ras, nietwaar? Ze moest dat gevaarlijke feitje niet meer over het hoofd zien. Hij had al toegegeven dat de oorlog tegen de demonen hem niets kon schelen ... dus waarom leidde hij haar hier dan af? Waarom hielp hij alleen haar?

“Dit begon bij jou,” beschuldigde ze het symbool.

Ze stak haar andere hand op en hield hem boven het ingewikkelde ontwerp op haar handpalm, met de bedoeling hem op dezelfde manier te behandelen als elk ander demonische merkteken dat ze in het verleden van slachtoffers had verwijderd.

Het topje van haar wijsvinger volgde de vorm ervan, tastend naar de minste zweem van kwaad om haar zoektocht aan vast te binden. Een zachte frons verscheen op haar gezicht en vond geen onderliggende kwaadaardige bedoelingen onder de lijnen. Ze concentreerde zich nog meer op het complexe symbool en beet op haar onderlip terwijl ze het verdiepende pad begon te volgen, totdat ze eindelijk voorbij de krachtige barrière kon duwen.

Angelica's lippen gingen van elkaar en ze haalde diep adem bij de sensaties die haar plotseling overspoelden. Er was een moment van duizeligheid, gevolgd door een harde ruk aan het teken, precies op het moment dat haar krachten erop trokken. De actie verraste haar zo erg dat ze in feite in paniek raakte en haar kracht terugtrok, de magische zweep van het symbool om haar heen voelde en aan haar huid likte voordat ze weer verdween, waar die ook vandaan kwam.

Als ze niet beter wist, zou ze zweren dat het verdomde teken haar net had geproefd.

Syn verscheen stilletjes achter Angelica, nadat hij had gevoeld dat ze knoeide met de schakel die haar toegang gaf tot zijn macht voor haar eigen bescherming. Hij had gedacht haar een paar uur met rust te laten, zodat hij zijn kalmte kon herwinnen nadat hij had gezien dat ze hem weer had afgewezen. Maar toen ze zijn zegel op haar handpalm verbrak, had ze hem onbewust hier opgeroepen om getuige te zijn van haar nutteloze poging om hun band te verbreken.

Dit deed zijn woede weer de kop opsteken ... wilde ze zo graag van hem af, zodat ze kon stoppen met liegen tegen zichzelf? Na zoveel millennia te hebben gezocht en haar uiteindelijk te

hebben gevonden, was hij niet van plan haar zelfs maar de geringste schakel te laten verbreken die hij met haar had kunnen herstellen.

“Lafaard,” zei Angelica tegen zichzelf over haar reactie en opende haar vuisthand om het opnieuw te proberen. Ze haalde diep adem toen het teken onmiddellijk met versterkte kracht begon te gloeien.

“Waarom probeer je je frustratie niet af te reageren op degene die het veroorzaakte,” vroeg Syn, vlak achter haar.

Angelica kromp ineen bij zijn nabijheid en draaide zich met een ruk om om haar stalker met een blik vast te pinnen. Het was moeilijk om de schittering tegen te houden toen hij er een stuk bozer uitzag dan zij zich voelde.

Voordat ze beseftte wat hij van plan was, had hij haar met één van zijn armen om haar middel gegrepen en haar tegen zijn harde lichaam getrokken. Ze drukte net zo snel haar handpalm tegen zijn borst om een schijn van afstand tussen hen te bewaren. Serieus, als hij haar gek wilde maken, dan stond hem een korte trip te wachten.

“Je hebt gelijk. Ik zou het je moeten afwijzen,” zei ze nadrukkelijk, en ze duwde zich van hem af, verrast toen hij zo gemakkelijk losliet, verloor ze bijna haar evenwicht. Ze klemde haar tanden op elkaar en probeerde de vreemde teleurstelling die ze voelde omdat hij haar zo snel had laten gaan, te verbergen.

Ze sloot haar hand om het merkteken op haar handpalm en zei het eerste dat in haar opkwam. “Wat heb je in godsnaam met me gedaan?”

“Maak ik je bang,” vroeg Syn, leunend tegen haar bedstijl en sloeg zijn armen over zijn borst.

Angelica was overrompeld door de vraag, waardoor ze een beetje fronsend naar zijn gekruiste armen keek, voordat ze haar blik opsloeg om zijn heldere amethystogen te ontmoeten. Ze straalden van wat ze kon zweren dat woede was, maar hij leek zo kalm dat het sereen was.

“Ik ben niet bang voor je,” zei ze stoutmoedig tegen hem, waarna ze snel een stap achteruit deed, toen hij zich van de bedstijl wegduwde en naar haar toe liep.

“Ik heb je niets aangedaan,” verdedigde Syn zich met een nauwelijks onderdrukt gegrom, wetende dat ze deze dans eerder hadden gedanst. Ze had in het verleden tot waanzin tegen hem gevochten voordat ze eindelijk haar nederlaag toegaf en hij was niet geïnteresseerd in herhaling van de geschiedenis. Hij voelde een mentale terugval toen hij zich herinnerde hoe die geschiedenis was afgelopen. “Jij bent de enige reden waarom ik hier ben.”

Angelica schudde haar hoofd omdat ze niet de verantwoordelijkheid wilde nemen om iemands reden voor wat dan ook te zijn. Ze had zoveel muren om zichzelf heen geplaatst dat Zachary de enige was die zelfs maar in de buurt was gekomen van een doorbraak. Of om eerlijk te zijn, het was zijn alter ego Zach die zich ongenadig langs hen heen ploegde. Ze was even bedroefd door dat feit, want nu miste ze zijn vriendschap en zijn ongewenste advies.

Syn's ogen vernauwden zich omdat ze rouwde om de nabijheid die ze met de feniks had gehad. Het was spijtig dat ze het feit was vergeten dat hij, Syn, een zeer bezitterige man was en haar nooit gemakkelijk met anderen had gedeeld. Hij had eerder een moord gepleegd om haar te houden en hij zou het zonder aarzelen opnieuw doen.

Hij trok zijn kracht naar binnen toen het probeerde te piekeren over de herinnering, en Syn realiseerde zich dat hij op de rand van zijn limiet wankelde. Hoe had ze hem zo snel in deze ongeduldige toestand gebracht?

“Je bent hier niet voor mij gekomen.” Angelica fronste haar wenkbrauwen en wees erop wat ze dacht dat voor de hand lag. “Je bent gekomen omdat je jongens hier zijn, en ik zou eraan kunnen toevoegen dat ze dezelfde leeftijd hebben als jij... meer lijken op je broers, niet op je kinderen. En nu blijf je om Storm te helpen de demonen te bestrijden.” Haar stem haperde toen haar rug de muur raakte, terwijl zijn handpalmen het aan weerszijden van haar raakten... haar op een efficiënte manier tegen de geschilderde rots van het kasteel klemmend.

“Mijn maat is degene die Storm helpt... niet ik,” gromde Syn hard. “Ik ben hier alleen om haar te beschermen tegen dwaze zelfmoord!”

“Ik ben nog nooit vermoord,” schoot Angelica terug in ontkenning en kromp ineen toen de muur onder zijn handpalmen barstte, waardoor er grillige lijnen omhoog kruipen door de rots bij haar hoofd en schouders.

“Stop,” fluisterde ze, nauwelijks ademhalend.

Er was absoluut iets mis met hem, maar in plaats van dat het haar bang maakte ... brak het plotseling haar hart. Ze vertraagde haar ademhaling en wilde nu voorzichtig zijn, want als ze dat niet was, zou deze machtige man voor haar uit elkaar vallen en dat zou het begin zijn van haar oprechte angst.

“Ik ga je vasthouden totdat ik kalmeer,” waarschuwde Syn haar, toen hij voorover leunde en haar tegen zich aan trok.

Toen Angelica hem niet weerstond, voelde Syn een deel van het overweldigende verdriet uit zijn gespannen schouders verdwijnen. Ze herinnert zich haar dood misschien niet, maar het was een herinnering waar hij nog steeds moeite mee had om diep van binnen begraven te blijven... voor zijn eigen gezonde verstand. Hij hield haar opgesloten, liet zich langzaam op zijn knieën zakken en trok haar met zich mee langs de muur. Hij liet een bevende hand onder haar donkere zijdeachtige haar glijden om haar wang in de boog van zijn nek te drukken, terwijl hij zijn lippen tegen haar slaap legde.

Angelica knipperde met haar ogen toen ze zijn lichaam tegen het hare voelde trillen en zijn adem in haar oor hoorde. Het was alsof hij vocht tegen iets dat ze niet kon zien. Gebruikmakend van dit als reden om voor het moment toe te geven, ontspande ze zich langzaam tegen hem en liet hem haar vasthouden. Ze was stomverbaasd over hoe warm en beschermd ze zich plotseling voelde toen ze door hem werd vastgehouden. Hij was zo groot en sterk, maar toch voelde ze zijn terughoudendheid terwijl hij haar vasthield.

Ze verzamelde de moed om haar eigen nieuwsgierigheid te sussen en hield haar stem zacht en kalm terwijl ze sprak. “Ik begrijp niet wat ik heb gedaan om uw aandacht te trekken.”

“Nee ... je zou het niet begrijpen,” beaamde Syn, en kustte zachtjes haar donkere haar voordat hij zijn wang ertegenaan legde.

Een deel van hem wilde haar niet herinneren aan hun bezoedelde verleden ... wilde de flits van haat in haar ogen niet zien voor wat hij had gedaan. Niet als hij niet van plan was haar om vergeving te vragen. Ze hadden het verdiend om te sterven ... allemaal.

“Je bent niet erg behulpzaam,” voegde Angelica eraan toe, ze voelde zich een beetje uitgeput van alle adrenalinestoten die ze de afgelopen uren had ervaren.

Ze had niet gelogen ... ze was niet bang voor hem ... niet echt. Ze had hem bijna zelfmoord zien plegen om een kamer vol vermoorde kinderen weer tot leven te wekken. Hoe kon ze ooit echt bang voor hem zijn als ze alleen maar kon voorkomen dat ze contact met hem opnam? Ze zou een manier moeten vinden om voor altijd afstand van hem te nemen.

“Je bent wreed tegen me Angelica,” fluisterde Syn nadat hij haar diepste gedachten had gehoord. “Als je je ziel opgesloten houdt ... zul je leren hoe wreed je me hebt gemaakt.”

Haar angst steeg bij zijn woorden en Angelica probeerde tevergeefs van hem weg te duwen. Wilde hij haar ziel wegnemen zoals hij bij zoveel andere mensen gedaan had? Was dat de echte reden dat hij haar stalkte?

“Je hebt geen aanspraak op mijn ziel en dat zal je nooit hebben,” hield ze vol terwijl het vecht- of vluchtinstinct door haar heen sloeg, waardoor haar strijd heviger werd.

“Niet?” Gromde Syn terwijl hij zijn verstand voelde breken. “Zal ik nog een andere wereld vernietigen om het u te bewijzen?”

Angelica's ogen werden groot en ze verstijfde. Wat bedoelde hij met het vernietigen van een andere wereld? Ze besloot net zo snel om het niet te vragen, want serieus ... wie zou het in godsnaam

willen weten. Ze voelde dat de ongewenste angst zich aan haar vastklampte, zelfs nadat ze de verontrustende vragen in het donkerste hoekje van haar geest had geschoven.

Hij voelde haar ademhaling versnellen, zachtjes tegen zijn nek drukken en hoewel het gevoel rustgevend was, verwarmde het zijn bloed, wat op dit moment niet goed was voor zijn zelfbeheersing. Deze wereld had hem lang genoeg op afstand gehouden. Syn verstevigde zijn greep en boog zijn lichaam beschermend om haar heen toen de kleine gloeilampen van de prachtige kroonluchter in het midden van de kamer barsten, waardoor een aantal snelle vonkenregen naar beneden stroomde voordat ze weer uitdoofden.

Angelica begon naar het plafond te kijken, maar Syn stond niet toe dat ze haar hoofd optilde, dus bleef ze tegen hem aan gedrukt en vroeg zich af wat ze moest doen. Het was nu ochtend, waardoor de kamer zachtjes werd overschaduwd in plaats van helemaal donker.

“Vechten we,” vroeg ze fluisterend. Want als ze dat waren, wist ze al dat ze zou verliezen.

“Nee,” gromde hij hard en keek toen woedend naar de ovale spiegel van de kaptafel toen die met een luide knal begon te kraken.

“En dan, vertel me dan maar wat er aan de hand is voordat je mijn slaapkamer weer vernietigt,” snauwde Angelique voordat ze zichzelf kon tegenhouden.

Syn verstijfde toen hij haar hoorde zeggen ... opnieuw. Herinnerde ze zich eindelijk dingen die in dit leven niet waren gebeurd ... of in deze wereld? Was haar ziel sterk genoeg om eindelijk de kooi van zijn dodelijke gevangenis te kraken? Hij balde zachtjes zijn vuist in het donkere haar waar zijn vingers in zaten, zodat hij achterover kon leunen en in haar ogen kon zoeken naar de waarheid.

“Nog een keer?” Zijn stem klonk zelfs in zijn eigen oren.

“Wat,” vroeg Angelica verward. Goh ... hij was overal en maakte het haar moeilijk bij te houden. Het was echt vermoeiend.

“Je vroeg me om je te vertellen wat er aan de hand was voordat ik je slaapkamer vernietigde ... alweer,” herhaalde hij, terwijl hij de nadruk legde op het woord ‘weer’.

“Heb ik dat gedaan,” fluisterde Angelica, terwijl ze koude rillingen voelde prikken in de huid van haar armen. Haar lippen gingen uiteen om het te ontkennen, maar ze had ‘weer’ gezegd en ze kon het nu niet meer terugnemen, omdat het plotseling als de waarheid aanvoelde.

Syn liet de frustratie van hem wegvloeien en een langzame, bedorven glimlach raakte zijn lippen. Hij had haar slaapkamer meer dan eens vernield, en hoewel hij niet wist welke herinnering met moeite doorbrak, kon het hem niet meer schelen. Goed of slecht, hij keek er reikhalzend naar uit, samen met de strijd die ze er waarschijnlijk over zouden hebben.

Haar ziel was haar diepste innerlijk en had hem al vergeven ... het was de rest van haar die hij zou moeten dwingen zich over te geven.

Angelica betrapte hem grijnzend om haar verwarring en duwde zich van hem weg, dankbaar dat hij haar haar losliet voordat ze zichzelf een whiplash kon geven.

“Prima, je houdt ervan om in je vrije tijd slaapkamers opnieuw in te richten... wat dan ook. Als je niet weggaat en me laat rusten, ga ik jou opnieuw inrichten.” Ze fronste haar wenkbrauwen toen hij prompt verdween en het geluid van zijn afscheidsgelach door de kamer galmde.

Angelica luisterde naar het warme gelach tot het in de verte verdween. Ze kon zich niet herinneren dat ze hem ooit zo had horen lachen ... of zelfs maar had horen lachen. Dus waarom deed het geluid haar pijn alsof ze zowel iets teruggewonnen als verloren had wat haar dierbaar was?

Ze voelde zich uitgeput, kroop naar het bed en hees zichzelf op het matras en deed haar best om het gevoel te negeren waarvan ze de hele tijd achteroverviel. Ze ving de vage flits op van zijn hartelijke glimlach ... dezelfde glimlach die ze zojuist beweerde nooit te hebben gezien. Het vluchtige visioen deed haar verlangen om meer te zien.

Ze sloot uitgeput haar ogen, gaf het op en liet zich leiden naar wat er aan haar trok.

Syn verscheen weer op het dak van het kasteel. Hij had het kleinste vleugje amethyst in haar donkere ogen opgemerkt en besloot haar niet af te leiden van het doorzoeken van haar gedachten. Hij

had de kleur van haar irissen eerder zien veranderen, maar alleen toen ze haar krachten gebruikte. Dat leek de enige keer dat ze zichzelf de machtige ziel liet voelen die ze diep in haar opgesloten had.

Hij begreep waarom ze onbewust haar ziel beschermd tegen een wereld waar sterfelijk leven en dood in een oogwenk gebeurden. Het was puur instinct, maar die angst was niet langer geldig. Op het moment dat ze hem vanuit die donkere grot riep ... had hij haar zijn kracht gestuurd in de vorm van het merkteken op haar handpalm. Hij had die kracht later versterkt door zijn levenskracht in haar te blazen ... hoewel ze zich niet bewust was van de betekenis van zo'n uitwisseling.

Ze had nu vaardigheden waarvan ze zich niet eens bewust was en hij had haar om puur egoïstische redenen niet geholpen erachter te komen. Ze was al te onafhankelijk naar zijn zin. Hoewel tijd niet langer haar vijand was en de meeste verwondingen onmiddellijk zouden genezen ... liep ze nog steeds gevaar door de machtige onsterfelijken, die deze stad de oorlog hadden verklaard.

Er was nog iets dat hij voor haar kon doen om de kansen te verkleinen, maar hij probeerde geduldig te zijn, wetende dat ze nog niet klaar was voor de bijwerkingen van het mengen van hun bloed. Hij had die fout eerder gemaakt. Het was niet hetzelfde als toen hun kinderen hun bloed deelden met hun zielsverwanten.

Hij sloeg zijn blik neer naar het dak en hoorde de stilte uit de kamer onder hem komen. Trouwens, als hij haar nu beet, zou ze het zien als een bewijs dat hij precies was wat ze zichzelf ervan had overtuigd dat hij ... een monster was.

Vriendelijk zijn tegen haar bracht haar in gevaar en er zou niet veel meer voor nodig zijn om hem te verleiden het monster te worden dat ze nodig had. Per slot van rekening ... had hij die rol eerder gespeeld.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.